

ei olleks temmale mitte üht nisuggust lahke süddamega ning hallastajat sõbra warjuks saatnud, nenda kui teine wagga noor inimenne teisele tõeste olli! Mõtles siis enneses: „Siin woõral maal ja üsna woõra rahwa hulgas ollen minna sel armetumal haigel weel hopis ennarn kui muis dogi temma liggimenne, ja ei tohhi tedda mitte mahhajatta, waid pean püüdma, temma abbits Samaria=ma mehhe sarnafeks sada.“ — Ja weel teine kibbe murre kippus temma peäle sepärrast, et peagi mollematte rahha kuktud põhjani ollid tühjaks sanud tee=reihi ja selle kullutamisse läbbi, mis haigele tarwis läks. Nende pühhapäwased rided, nende parremad kaela rättikud ja särgid, nende ued sapad, nende hõbbedad sõrmuksed ja urid, keik, keik piddi korra pärrast ärramiüdüd sama. Se eest tislari noel auwal mehhel olli ammeti wimaks se suur rööm, et näggi muist omma hooltkandmisses läbbi omma sõbra jälle terweks sada. Teine ei moistnud tedda temma truusse eest mitte süddamelikkult küil tännada, hakkas temma kaela ümber, ja nuttis ärdaaste se pärrast, et ei foundnud eestotsa ei milgi kombel mitte sõbrale sedda täsfuda, et teine olli temma heaks keik ommad parremad rided ja muud warrandusse asjo kullutamid. Tislari sel trööstis

tedda ja ütles, et suur Jummal küil lähäks eddespiddi sedda temmale ennarn kui rohkeste jälle täsfuma, mis olli katsumid omma wenuale head tehha, ja et ei ükski ristimimenne ei tohhiks nisuggust armastusse tenistust omma liggimesjel, mitte keelda, liati siis, kui olleks teiseiga woõral maal ja woõra rahwa hulgas.

Noor sep, kui olli jälle täieste terweks sanud, leidis seält lünnast ühhe auwa ja joukama seppa ammeti meistri jures head tenistusse kohta. Teine noor mees otsis ennesele ilma asjata tislari ammeti tööd, ja hakkas ainouksti emale minnema. Sõbrad piddid siis raske süddamega teine teisest lahkuma, ja noel seppal olli weel raskem meel sest, et temmal ei olnud muud ühtegi omma sõbrale pakkuda, kui omma süddamelikko täanno. Muud täsfumist temmal ei olnud eestotsa mitte: palka temma ei olnud weel sanud tenida. Temma satis siis omma sõbra tee peäle, ja kurwanäolisjel wiisil jätsid mollemad teine teisest Jummalaga, sest et ei olnud suurt lotust, ennast siin Ma peäl ennarn nähha sada.

Tislari ammeti sel läks mitto Saksama riik läbbi, ja ikka sesamma willets luggu sündis temmale, et ehk ei ükski tedda ei tarwitand mitte,